

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 2. DECEMBER 1982¹

Høje Domstol.

Sagsøgeren i denne tjenestemandssag, John Philip Cowood, som siden 1974 har været ansat ved Kommissionen, for nærværende som tjenestemand i lønklasse LA 4 under generaldirektoratet for personale og administration — den engelske oversættelsesafdeling — ansøgte den 19. november 1980 om en stilling som gruppeleder i oversættelsestjenesten.

I en skrivelse af 23. januar 1981 meddelte direktøren for direktoratet »Oversættelse, dokumentation, reproduktion og bibliotek«, Ciano, direktør Baxter for direktoratet for personale om sin indstilling af ansøgerne til den ledige stilling. For så vidt angår sagsøgerens ansøgning anførtes bl.a.:

»Cowood konkurrerer derfor med en anden meget erfaren leder af en oversættelsesgruppe, nemlig Schäfer. Da de to har samme fortjeneste indstiller jeg Schäfer som nr. 1, da han har større anciennitet såvel i tjenesten som i lønklassen LA 4-revisor. Jeg ønsker imidlertid at understrege Cowood's fortjenester og udmærkede arbejdsindsats.«

Den 18. februar 1981 underrettede generaldirektør Baichère, generaldirektoratet for personale og administration, det medlem af Kommissionen, O'Kennedy, som personale spørgsmål sorterer under, om forslagene til forfremmelse, og meddelte, at han ikke havde nogen indvendinger. Det blev derfor besluttet den 17. marts 1981 at ansætte Schäfer som gruppeleder i den engelske oversættelsesafdeling. Som følge heraf fik Cowood den 19. marts 1981 meddelelse

om, at ansættelsesmyndigheden ikke kunne imødekomme hans ansøgning om den opslåede ledige stilling som gruppeleder i oversættelsestjenesten. Den 22. juni 1981 indbragte Cowood i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2, en administrativ klage over afgørelsen med den begrundelse, at afvisningen udelukkende støttedes på hans fagforeningsmæssige aktiviteter. Kommissionen afviste klagen ved beslutning af 25. oktober 1981, som blev meddelt sagsøgerne den 16. november 1981.

Cowood har derefter den 11. februar 1982 anlagt sag med påstand om, at Kommissionens afgørelse af 19. marts 1981 og afvisningen den 15. november 1981 af klagen annulleres, samt at Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren en passende erstatning for den ikke-økonomiske skade, han har lidt.

I det følgende skal jeg forelægge min stilling til sagen.

1. Kommissionen har under henvisning til Domstolens faste praksis anført, at sagsøgerens påstand om annullation af afvisningen af klagen bør *afvises*, da afvisningen kun var en bekræftelse af afgørelsen af 19. marts 1981. Efter sagsøgerens opfattelse skal afvisningen af klagen tværtimod anses for en selvstændig bebyrdende afgørelse, hvormed det forsøges ved urigtige påstande at tilsløre den sande begrundelse for afvisningen.

Da dette anbringende skal ses i snæver sammenhæng med realiteten, finder jeg det hensigtsmæssigt først at tage stilling til denne.

¹ — Oversat fra tysk.

2. For så vidt angår realiteten har sagsøgeren i det væsentlige anført, at afvisningen af hans ansøgning skal ses i snæver sammenhæng med en episode, som fandt sted den 17. februar 1981 under et møde i LA-forfremmelsesudvalget for 1980, som sagsøgeren deltog i som personalerepræsentant. Under dette møde blev et forslag fra sagsøgeren om at opføre en anden tjenestemand på listen over tjenestemænd, der er egnede til forfremmelse, afvist af generaldirektøren for personalet bl.a. med den begrundelse, at tjenestemanden var kendt som fagforeningsrepræsentant, og at hans virksomhed i forbindelse hermed ikke tillod ham at beskæftige sig i tilstrækkelig grad med oversætterarbejdet. Derefter forsøgte sagsøgeren uden held at få dette udsagn optaget i mødereferatet. Denne episode beviser efter sagsøgerens mening ikke blot, at der er fordomme hos medlemmerne af forfremmelsesudvalget, men ligeledes, at nogle højtstående tjenestemænd inden for generaldirektoratet for personale og administration er negativt indstillet over for fagbevægelsen, og ikke mindst disse forhold ligger også til grund for afvisningen af sagsøgerens ansøgning. Det forhold, at alle de tidligere koordinatore for specialgrupperne i den engelske oversættelsesafdeling — med undtagelse af sagsøgeren — er blevet udnævnt til gruppeledere, støtter ligeledes denne opfattelse. Følgelig udgør afvisningen af sagsøgerens ansøgning en overtrædelse af artikel 1 i bilag II til tjenestemandsvedtægten og af andet afsnit i artikel 13 i aftalen af 20. september 1974 vedrørende forholdet mellem Kommissionen og de faglige sammenslutninger, idet disse bestemmelser netop skulle sikre, at tjenestemænd ikke på grund af deres virksomhed som personalerepræsentant eller deres fagforeningsarbejde påføres ulemper i karrieren. Yderligere indebærer afvisningen af hans ansøgning en tilsidesættelse af almindelige retsprincipper for menings- og ytringsfriheden samt for

friheden til at udøve politiske og fagforeningsmæssige aktiviteter.

Heroverfor har Kommissionen gjort gældende, at bortset fra at de omstridte bemærkninger ikke skal opfattes som af sagsøgeren hævdede, har fagforeningsmæssige aktiviteter endnu aldrig været til hinder for forfremmelse. Især er der ingen sammenhæng mellem den episode, som blev udspillet i forbindelse med forfremmelsen af andre tjenestemænd, og vurderingen af den omtvistede ansøgning, der af rent saglige grunde ikke blev imødekommet.

Som det fremgår af tvisten, er det afgørende for løsningen, om den beslutning om afvisning, der blev truffet af ansættelsesmyndigheden den 17. marts 1981 og meddelt sagsøgeren den 19. marts s.å., støttedes på usaglige betragtninger. Det skal i denne forbindelse slås fast, at beslutningen blev truffet på grundlag af forslaget fra direktøren for oversættelsetjenesten, Ciano, og at forslaget af Baxter og Baichère blev videresendt uden særlige bemærkninger. Det kan imidlertid ikke bestrides, at forslaget, hvorefter Schäfer indstilles som nr. 1, støttes på *saglige* kriterier. Ciano har i denne sammenhæng udtrykkeligt fremhævet, at både Schäfer og sagsøgeren var lige kvalificerede, og at førstnævnte udelukkende på grund af sin større anciennitet burde foretrækkes. Det fremgår allerede af stillingsbeskrivelsen, at dette kriterium er sagligt begrundet, idet det bl.a.

kræves, at ansøgerne kan godtgøre at have erfaring som oversætter og revisor samt lederevner erhvervet ved udførelsen af organisations-, koordinerings- og rationaliseringsopgaver på det sproglige område.

Det står således tilbage at undersøge, om ansættelsesmyndighedens beslutning derudover kan være påvirket af andre, usaglige betragtninger. Her er det imidlertid afgørende, at Ciancio's beslutning om at indstille Schäfer som nr. 1, som til syvende og sidst alene var grunden til, at ansættelsesmyndigheden ikke imødekom sagsøgerens ansøgning, blev truffet allerede den 22. januar 1981. Da sagsøgeren imidlertid først den 23. januar 1981 blev udpeget til personalerepræsentant, og den nævnte episode fandt sted i forfremmelsesudvalgets møde den 17. februar s.å., udelukker allerede tidsfølgen, at afvisningen af sagsøgerens ansøgning — som antaget af denne — kan være påvirket heraf. Følgelig må det derfor også betragtes som tvivlsomt, om episoden under det omtalte møde i forfremmelsesudvalget, hvor det tilmed drejede sig om forfremmelse af den

anden tjenestemand, kan tages i betragtning.

Yderligere har Domstolen allerede under skriftvekslingen opfordret sagsøgeren til at føre bevis for, at Kommissionen ved sin beslutning i hans tilfælde har ladet sig lede af andre betragtninger end de nævnte, især af hans fagforeningsmæssige aktiviteter eller hans holdning i forfremmelsesudvalget. Hverken under skriftvekslingen eller den mundtlige forhandling har sagsøgeren imidlertid ført afgørende bevis for, at hans fagforeningsmæssige aktiviteter eller den nævnte episode lå til grund for Kommissionens beslutning.

Sidst men ikke mindst kan heller ikke den omstændighed, at alle tidligere koordinatorer for de engelske oversættergrupper — med undtagelse af sagsøgeren — er blevet udnævnt til gruppeledere, anføres til støtte for sagsøgerens påstand, da antallet af oversættergrupper blev formindsket ved en reorganisering med det uundgåelige resultat, at ikke alle tidligere koordinatorer logisk kunne udnævnes til leder af den nye oversættergruppe.

Da sagsøgeren således ikke har været i stand til at godtgøre, at den afgørelse, der blev meddelt ham den 19. marts 1981, støttedes på usaglige betragtninger, kan hans påstand ikke følges, og jeg skal således til afslutning foreslå, at sagsøgte frifindes, og at der træffes afgørelse om sagens omkostninger i medfør af procesreglementets artikel 70.